

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců
Ľubomíra Majerčíka a Mariana Kokeše v právní věci

žalobkyně: **POMPO spol. s r.o.**, IČ: 250 895 95
sídlem Lidická 481, 273 51 Unhošť
zastoupena Mgr. Janem Stínkou, advokátem
sídlem Strouhalova 2646, 272 01 Kladno

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 22. 5. 2024, č. j. ČOI
63499/24/O100/Be/Št,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně byla viněna z přestupku, kterého se dle rozhodnutí správních orgánů dopustila porušením povinnosti stanovené v § 13 odst. 9 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, a to tím, že nezabránila distribuci výrobků, které správní orgány specifikovaly v kontrolním zjištění, neboť na nich nebyly uvedeny parametry a informace podle podzákoného právního předpisu. Tím dle

rozhodnutí správních orgánů žalobkyně naplnila podstatu přestupku podle § 19a odst. 4 písm. b) výše uvedeného zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně nesouhlasí s rozhodnutím žalované, že se dopustila přestupku. Má za to, že v případě obou hraček, které byly předmětem inkriminovaného jednání, byl naplněn požadavek vyplývající z § 4 odst. 3 a 4 nařízení vlády ze dne 9. 3. 2011, č. 86/2011 Sb., o technických požadavcích na hračky, (ve znění účinném od 20. 7. 2011), když všechny potřebné údaje byly uvedeny na připojeném štítku. To zcela vyhovuje podmínkám § 13 odst. 2 daného nařízení. Z této právní normy nevyplývá povinnost uvést údaje přímo na hračce. Přesto žalobkyně kontaktovala svého dodavatele s žádostí o doplnění těchto informací přímo na hračky, přičemž dodavatel sdělil, že splnit takový požadavek není pro něj technicky možné z důvodu nemožnosti změny formy a též z ekonomických důvodů. Štítek je však zřetelně čitelný.
3. Žalobkyně rovněž připomněla zásadu veřejného práva, podle které je oprávněna činit vše, co jí zákon přímo nezakazuje. Žalobkyně přitom vyhověla požadavkům zákona. Žalovaná navíc nemohla učinit závěr o tom, že žalobkyně spáchala přestupek, pokud neprokázala, že uvedení informací přímo na hračkách je technicky možné a ekonomicky realizovatelné. V opačném případě je pak konstatování o spáchání přestupku pouze v rovině teoretických úvah. Kromě toho žádné ustanovení pak distributorovi nepřikazuje uvádět požadované informace přímo na hračkách.
4. Vzhledem k tomu, že na štítku byly informace označené čitelně a dokonce i přehledněji, žalobkyně neporušila žádný zákonem chráněný zájem. Povaha hraček ani neumožňuje, aby obsahovala veškeré zákonem požadované informace přímo na hračce, aniž by to rušilo její estetický dojem, a tím znemožnilo její prodej. Žalovaná se měla zabývat tím, zda mají hračky na sobě dostatečný prostor pro uvedení zákonem požadovaných údajů.
5. Žalovaná podle ní zcela nepatřičně vysvětlila, že uvedení na štítku je nedostatečné z důvodu, že štítek spotřebitelé obvykle odstraní a vyhodí jej, nicméně přehlíží, že nerespektuje § 13 odst. 2 nařízení vlády č. 86/2011 Sb. Pokud žalovaná předpokládá a příkládá význam tomu, že spotřebitel štítek vyhodí, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalobkyně, jež potřebné informace spotřebiteli poskytla.
6. Postup žalované, která poté, co již deset let platí rozhodná právní úprava, aktuálně a plošně postihuje tento typ přestupků, je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Žalobkyně též poukázala na to, že sama žalovaná uznala nízkou individuální závažnost kontrolního zjištění.
7. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

8. Žalobkyni bylo během správního řízení dáno na vědomí, že § 13 nařízení vlády č. 86/2011 Sb., na ni nedopadá. Dopadá na ni § 4 odst. 3 a § 4 tohoto nařízení, přičemž není možné interpretovat požadavek na značení benevolentněji, když z právní normy přímo plyne

forma označení, a to z formulace „na hračce“. Jen při nemožnosti tak učinit, lze připustit jiná umístění. Čili v tomto kontextu lze hovořit o preferované formě.

9. Za „nemožnost tak učinit“ nelze považovat důvody jako např. snížení estetičnosti či zvýšenou ekonomickou nákladnost značení přímo na výrobku. K poškození hraček se žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí. K tvrzení žalobkyně, že o možnosti umístit údaje na hračce nejsou žádné shromážděné důkazy, lze uvést, že spis obsahuje fotodokumentaci hraček, z níž je patrné trvalé značení jistým penzem údajů, tedy materiál je schopen značení nést. Též je evidentní, že skýtá dostatek prostoru pro umístění dalších údajů. Těmito skutečnostmi se napadené rozhodnutí zabývá na str. 5 a 6.
10. Argumentem žalobkyně, že štítek, na němž byly uvedeny zákonem požadované údaje, byl součástí hračky v okamžiku prodeje, nelze překlenout okolnost, že požadavkem zákona je uvedení údajů přímo na hračce. Co do trvalé přístupnosti údaje neplatí, že by byly tyto dva způsoby značení srovnatelné. Nelze totiž předpokládat, že hračka bude užívána spolu se štítky po dobu životnosti výrobku.
11. Ve vztahu k námitce legitimního očekávání žalovaná uvedla, že žalobkyně žádný podobný případ neoznačila. Žalovaná však uznala, že nemůže vyloučit, že v předchozích kontrolách v dřívějších letech porušení obdobné povinnosti žalobkyni nevytýkala. To však žalobkyni odpovědnosti za přestupek nezabavuje.
12. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

13. Žalobkyně předložila soudu sdělení České obchodní inspekce ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. ČOI 85586/24/O100, kterým žalovaná poskytla sdělení pro Sdružení pro hračku a hru, z.s., v němž žalovaná sama potvrdila, že se v obdobných případech jedná o bagatelní porušení zákona, které by mělo být primárně řešeno domluvou (dále „sdělení žalované“). Zároveň je v něm uvedeno, že řešit značení hraček lze pomocí silně lepících samolepek s lesklým povrchem, které budou nalepené přímo na hračce. Je tedy otázkou, jaký je pro spotřebitele reálný rozdíl v tom, zda jsou předmětné informace uvedeny na štítku spojeném přímo s hračkou nebo na samolepce nalepené na hračce.
14. Žalobkyně dospívá k závěru, že se jedná pouze o nesmyslné a doslovné lpění na sdělení žalované, postrádající rozumné vysvětlení, pro spotřebitele nemající žádný reálný rozdíl, a navíc s nulovou společenskou nebezpečností. Navíc žalovaná uznává, že informace byly přijatelnou formou podány, i když nikoliv zákonem preferovanou formou. Žalobkyně však musí lpět na tom, že žádná zákonem preferovaná forma zavedena není.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud za splnění podmínek pro rozhodnutí ve věci bez nařízení ústního jednání (§ 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. Ze správního spisu se podává, že Inspektorát České obchodní inspekce Jihomoravský a Zlínský (dále „kontrolní orgán“ nebo „správní orgán prvního stupně“), provedl u žalobkyně kontrolu v její provozovně na adrese Ve Vaňkovce 462/1, 602 00 Brno, v rozsahu oprávnění

daných zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a zákonem č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, a souvisejících předpisů.

17. Na základě kontrolních zjištění dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že na konkrétních kontrolovaných hračkách nebyly vyznačeny zákonem požadované údaje, a přičetl žalobkyni porušení povinnosti uvedené v § 7 odst. 1 nařízení vlády č. 86/2011 Sb. a § 13 odst. 9 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále „zákon o technických požadavcích na výrobky“), čímž shledal naplnění skutkové podstaty vymezené v § 19a odst. 4 písm. b) téhož zákona (výrok I. rozhodnutí ze dne 15. 4. 2024, č. j. ČOI 43655/24/3000/R/Hol).
18. Za přestupek uložil žalobkyni dle § 19a odst. 6 písm. d) téhož zákona pokutu ve výši 12 000 Kč (výrok II.) a povinnost zaplatit náklady správního řízení 1 000 Kč (výrok III.). Tento závěr potvrdila žalovaná v napadeném rozhodnutí (výrok II.), nicméně snížila výši pokuty na částku 2 000 Kč (výrok I.).

V. 1 Právní rámec

19. Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2009/48/ES ze dne 18. června 2009 o bezpečnosti hraček stanoví:

Článek 4 Povinnosti výrobců

4. Výrobci zajistí, že se používají postupy, díky kterým sériová výroba zůstane v souladu s požadavky. Je třeba patřičně přihlídnout ke změnám návrhu nebo parametrů hračky a změnám harmonizovaných norem, na jejichž základě se prohlašuje shoda hračky.

Výrobci ve všech případech, kdy to je považováno za vhodné vzhledem k rizikům, která hračka představuje, provádějí za účelem ochrany zdraví a bezpečnosti spotřebitelů zkoušky vzorků hraček uváděných na trh, provádějí šetření a případně vedou knihy stížností, nevyhovujících hraček a stažení hraček z oběhu a průběžně o všech těchto kontrolách informují distributory.

5. Výrobci zajistí, aby byl na jejich hračkách uveden typ, série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jakýkoli jiný prvek umožňující jejich identifikaci, nebo v případech, kdy to velikost nebo povaha hračky neumožňuje, aby byla požadovaná informace uvedena na obalu nebo v dokladu přiloženém k hračce.

20. Zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů

- ve znění od 1. 7. 2013, stanoví:

§13

(9) Distributor je povinen jednat tak, aby zabránil distribuci stanovených výrobků, které zjevně nesplňují požadavky zákona, zejména výrobků, které nejsou opatřeny stanoveným označením a dalšími označeními. U výrobků stanovených nařízením vlády nesmí distributor dodávat na trh stanovený výrobek, u kterého se domnívá nebo má důvod se domnívat, že nesplňuje technické požadavky stanovené podle § 12 odst. 1 písm. b). Pokud navíc stanovený výrobek ohrožuje zdraví, informuje o tom distributor příslušný orgán dozoru, výrobce a dovozce.

- ve znění od 1. 7. 2017, stanoví:

§ 19a

(4) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako

b) distributor nesplní některou z povinností podle § 13 odst. 9,

21. Nařízení vlády č. 86/2011 Sb., o technických požadavcích na hračky, ve znění od 20. 7. 2011, v relevantních ustanovení zní:

§ 7

(1) Distributor před dodáním hračky na trh ověří, zda je opatřena označením CE v souladu s § 13, zda jsou k ní přiloženy požadované doklady, upozornění, instrukce a bezpečnostní informace v českém jazyce a zda výrobce a dovozce splnili požadavky stanovené v § 4 odst. 3 a 4 a § 6 odst. 2. Domnívá-li se distributor nebo má-li důvod se domnívat, že hračka není v souladu s požadavky stanovenými v § 9 a v příloze č. 2 k tomuto nařízení, může hračku dodávat na trh až po jejím uvedení do souladu s těmito požadavky. Pokud navíc hračka představuje riziko, informuje o tom distributor výrobce nebo dovozce, jakož i příslušné orgány dozoru.

§ 4

(3) Výrobce zajistí, aby byl na hračce, kterou uvádí na trh, uveden typ, série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jakýkoli jiný prvek umožňující její identifikaci, nebo v případech, kdy to velikost nebo povaha hračky neumožňuje, aby byla požadovaná informace uvedena na obalu nebo v dokladu přiloženém k hračce.

(4) Výrobce uvede na hračce, nebo není-li to možné, na obalu nebo v dokladu přiloženém k hračce své jméno, popřípadě jména a příjmení, obchodní firmu, název, popřípadě ochrannou známku, pokud ho lze na jejím základě jednoznačně identifikovat, a dále adresu jediného místa, na kterém ho lze kontaktovat.

V. 2 Hodnocení věci soudem

22. Podstatu provinění žalobkyně shledaly správní orgány v tom, že distribuovala výrobky, přičemž přímo na výrobku s názvem „Vodní dělo příšerka, 45 cm“, nebyl dle požadavků zákona uveden typ, série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jiný prvek umožňující jejich identifikaci. Na výrobku s názvem „Pistole“ nebylo ve smyslu § 4 odst. 3 a 4 nařízení vlády uvedeno jméno výrobce, popřípadě jeho jméno a příjmení, obchodní firma, název, popřípadě ochranná známka, dále adresa jediného místa, na kterém lze výrobce kontaktovat, též nebyl uveden typ, série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jiný prvek umožňující jejich identifikaci, ačkoliv zaznačení těchto informací povaha obou výrobků umožňovala.
23. Mezi stranami není sporné, že tyto chybějící údaje byly uvedeny na papírových štítcích připevněných k oběma kontrolovaným hračkám, to však správní orgány shledaly jako zákonu nevyhovující způsob značení. Soud se proto zabýval tím, jaká povinnost žalobkyni ze zákona vyplývala.
24. Žalobkyně byla uznána vinnou z porušení povinnosti podle § 7 odst. 1 nařízení vlády ve spojení s § 13 odst. 9 zákona o technických požadavcích na výrobky, čímž se provinila dle rozhodnutí správních orgánů tím, že distribuovala na trh hračky, které nesplňovaly zákonné požadavky na výrobky, neboť tyto hračky dodala na trh bez identifikace výrobce s jeho kontaktními údaji a bez identifikace výrobku přímo na těchto výrobcích.
25. Právní norma obsažená v § 7 odst. 1 nařízení vlády č. 86/2011 Sb., přikazuje distributorovi, aby ověřil, zda jsou hračky, které uvádí na trh, označeny v souladu s tímto nařízením. Podle

§ 4 odst. 3 a 4 tohoto nařízení výrobce zajistí, aby byl na hračce uveden typ, série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jakýkoliv jiný prvek umožňující její identifikaci. Dále právní předpis dovoluje v případech, kdy „to velikost nebo povaha hračky neumožňuje“, aby byla požadovaná informace podle odst. 3 uvedena na obalu nebo v dokladu přiloženém k hračce; v případě informace podle odst. 4 zákon též zakládá výjimku v případech, kdy uvedení příslušné informace na hračce není možné.

26. Zcela jednoznačně tak ze znění podzákonného předpisu vyplývá pro výrobce povinnost, aby uvedl zákonem požadované informace přímo na těle hračky. Právní předpis pak stanoví, že jen v případě, pokud by to nebylo možné, lze akceptovat uvedení na obalu nebo dokladu. Soud neshledal, že by takové ustanovení činilo výkladové problémy. Podzákonný právní předpis přímo zmiňuje, že výrobce je povinen dodržet zákonem stanovené technické požadavky na označení výrobků a pouze pokud by to velikost a povaha hračky neumožňovala, lze tak učinit jiným způsobem. Evropský zákonodárce ve výše citované směrnici a v návaznosti na něj český stát v § 4 odst. 3 a 4 nařízení vlády upřednostňuje trvalejší zachycení údajů, které budou vyznačeny přímo na produktu. Dodavatel je pak podle § 7 odst. 1 nařízení vlády povinen před distribucí výrobků revidovat splnění jejich technických požadavků a zabránit distribuci těch výrobků, které nesplňují požadavky na jejich označení.
27. Soud proto shodně s žalovanou naznal, že je nesprávný výklad žalobkyně, že lze považovat za vyhovující, pokud je příslušná informace uvedena na štítku, který je k hračce připojen. Tento způsob značení zákon dovoluje pouze pro případy, kdy není možné pro povahu a velikost hračky uvést informace přímo na ní [srov. větu druhou § 4 odst. 3 nařízení vlády – *a contrario* pokud to možné je, zákon upřednostňuje uvedení informací na hračce]. Je nutno tedy dospět k takovému právnímu závěru, že na hračkách, u kterých bylo shledáno pochybení, bylo nutno uvést informace přímo na nich. Tento názor zastal i Nejvyšší správní soud ve věci žalobkyně za stejných skutkových okolností v rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 337/2024-29. Zdejší soud přitom neshledal jediný důvod, že by bylo vhodné se od jeho stanovisek odchýlit.
28. Žalovaná též správně v napadeném rozhodnutí uvedla, že § 13 nařízení vlády na případ žalobkyně nedopadá. Podle této právní normy je sice uvedení informací na štítku rovnocennou alternativou k uvedení informací na hračce, avšak toto ustanovení v předmětné věci není relevantní, neboť se vztahuje k problematice označení CE. Soud proto odmítl z tohoto důvodu argumentaci žalobkyně ve vztahu k § 13 nařízení vlády, podle kterého je označení CE možné připojit na štítek či průvodní leták.
29. Kontrolní orgán rovněž v této souvislosti správně uvedl, že nařízení vlády č. 86/2011 Sb., zpracovává směrnici Evropského parlamentu a Rady 2009/48/ES, o bezpečnosti hraček ze dne 18. 6. 2009. Kapitola II článek 4, bod 5 a 6 této směrnice stanoví (obdobně jako nařízení vlády), že je povinností výrobců uvést identifikační údaje na hračce, až v případě, pokud to povaha výrobku neumožňuje, lze je uvést na obalu či přiloženém dokladu. Soud k tomu poznamenal, že směrnice byla nahrazena nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 2025/2509 ze dne 26. 11. 2025 o bezpečnosti hraček a o zrušení směrnice 2009/48/ES, které stanoví totožnou povinnost v čl. 7.
30. Mezi stranami není sporu o tom, že příslušné informace na hračkách uvedeny nejsou. Nicméně argumentace žalobkyně mířila též do otázky, zda kontrolované produkty

nepředstavovaly výjimku podle § 4 odst. 3 a 4 nařízení vlády, tedy zda bylo dostatečně ve správním řízení šetřeno, jestli bylo nutné informace na hračkách uvést. Pokud by totiž bylo prokázáno, že údaje o identifikaci výrobku a výrobci není možné (povaha či velikost výrobku to neumožňuje) uvést přímo na výrobku, netížila by dodavatele odpovědnost za přestupek.

31. V této souvislosti si soud ve správním spise všímá, že ke kontrolním zjištěním je uvedena fotodokumentace, která zobrazuje výrobek s názvem „Pistole“ a výrobek s názvem „Vodní dělo – příšerka, 45 cm“ (viz přílohy k protokolu o kontrole ze dne 28. 11. 2023, č. j. ČOI 148799/23/0100, č. 1. 3 správního spisu). Kontrolní orgán přitom ve správním řízení dospěl k závěru, že obě hračky byly dostatečně velké na to, aby na nich byly příslušné informace uvedeny. Správní orgány se též rozumně a adekvátně vypořádaly s námitkou žalobkyně, že uvedení informací přímo na hračce brání estetické a ekonomické důvody. Tyto důvody ze své podstaty odmítl jako irelevantní.
32. Soud nejprve poznamenal, že shromáždit takové důkazy, které prokazují, že byl spáchán přestupek, je povinností správního orgánu, který postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, jak vyplývá z § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Je nutno požadovat takový postup správních orgánů, které postupují podle zásad materiální pravdy a vyšetřovací uvedených v § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Ve světle těchto zásad jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
33. Tato skutečnost však vzhledem ke znění § 52 správního řádu nezabavuje účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, a ten proto musí prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Proto *procesní pasivita obviněného může vést k tomu, že nebudou vyvráceny usvědčující důkazy, které lze vyvrátit pouze na základě důkazů předložených obviněným (které zpravidla ani nikdo jiný než obviněný nabídnout nemůže)* (Bohadlo, D. In: Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. [§ 21 Zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek]. Wolters Kluwer (bod 26 již výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 337/2024-29).
34. Žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla, že povaha obou hraček neumožňuje, aby obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti přímo na těle hračky, aniž by to kazilo její estetický dojem. Na to reagoval správní orgán tvrzením, že pokud lze na výrobek „Pistole“ uvést údaj „MADE IN CHINA“ a ve vztahu k „Vodnímu dělu – příšerka, 45 cm“ po celém okraji hlavice označení „p&c“, lze na ně uvést i typ, sérii, sériové číslo nebo jakýkoliv jiný prvek umožňující jeho identifikaci a jméno, obchodní firmu, název, popřípadě ochrannou známku výrobce. Žalobkyně přitom neuvedla žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly závěr správních orgánů o tom, že správní přestupek spáchala. Z ničeho totiž neplynulo, že by údaje o identifikaci dotčených výrobků a výrobce nebylo možné – s ohledem na jejich povahu či velikost – uvést přímo na výrobcích. Žalobkyně žádné takové skutečnosti netvrdila ani nedokládala.
35. Navíc nelze přehlédnout, že dle fotodokumentace, která byla pořízena v průběhu kontroly, nic nenasvědčuje tomu, že se jedná o drobné či materiálově nebo obecně svou povahou „výjimečné“ výrobky, že by se u nich nabízelo, že požadované identifikační údaje není

možné uvést přímo na nich. Žalobkyně žádné takové tvrzení ani nepřednášela, ačkoliv z její pozice dodavatele by takové informace měla mít z logiky věci k dispozici. V nyní projednávaném případě žalobkyně tedy žádné konkrétní argumenty směřující ke zpochybnění závěrů žalované nepředložila, a to ani ve správním řízení ani v žalobě. Za této situace, kdy ve správním řízení nevystal žádný náznak o tom, že by se jednalo o technickou překážku z povahy výrobku uvést na něm požadované informace, je závěr o spáchání přestupku proto s ohledem na výše uvedené správný.

36. Co se týče ekonomických a estetických důvodů, žalovaná v napadeném rozhodnutí správně vysvětlil, že tyto důvody podle věty druhé § 4 odst. 3 nařízení vlády výjimku z odpovědnosti za přestupek nezakládají. S tímto stanoviskem se soud ztotožnil. Zcela zřetelně podle § 4 odst. 3 nařízení vlády a směrnice 2009/48/ES výjimka, kdy lze prominout označení mimo tělo hračky, slouží pro případy, kdy značení údajů vylučuje povaha nebo velikost hračky, nikoliv důvody zcela jiné povahy. K tomu lze podpůrně odkázat též na vysvětlující pokyny ke směrnici, na které odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí na str. 4. Tyto pokyny slouží jako příručka pro usnadnění používání směrnice a jsou veřejně dostupné na webovém portálu Evropské komise, přičemž je v nich uvedeno na str. 20: „[i]dentifikace musí být zpravidla připojena na hračce. Výjimečně však může být z hračky přesunuta, nelze-li toto pravidlo dodržet. To by bylo odůvodněné v případě, kdy velikost a/nebo povaha hračky vedou k tomu, že jsou údaje nečitelné nebo není jejich uvedení na hračce technicky možné. V těchto případech je nutno identifikaci uvést na obalu, pokud existuje, nebo v dokladu přiloženém k hračce. Identifikaci na hračce nelze neuvest nebo přemístit na obal nebo do přiložených dokladů z čistě estetických či ekonomických důvodů.“ Ve vztahu k § 4 odst. 4 nařízení vlády pak pokyny zmiňují: „[j]méno a adresa musejí být umístěny zásadně na hračce. Výjimečně však může být z hračky přesunuta, nelze-li toto pravidlo dodržet. To je odůvodněné v případě, kdy je nebylo možné na hračce umístit za technicky nebo ekonomicky přijatelných podmínek.“
37. Ve vztahu k ekonomickým důvodům žalobkyně pak pouze v obecné rovině uvedla, že kontaktovala svého dodavatele s žádostí o doplnění požadovaných informací přímo na hračku. Ten jí sdělil, že splnit takový požadavek pro něj není technicky proveditelné z důvodu nemožnosti změny existující formy a zároveň také z ekonomických důvodů. Zaprvé, ekonomické důvody, jak již bylo vysvětleno, je nutno zpravidla odmítnout jako relevantní důvody pro uplatnění výjimky především ve vztahu k § 4 odst. 3 nařízení vlády a textu evropské směrnice. V některých případech by bylo možné uvažovat o přijatelných ekonomických důvodech ve vztahu k odst. 4, nicméně nyní v projednávaném případě výrobcem tvrzenou technickou nemožnost žalobkyně ničím neprokázala, neboť ani nepředložila odkazované výrobcovo stanovisko. Naprosto obecná tvrzení ohledně nemožnosti uvedení požadovaných údajů přímo na hračkách tedy nezakládá povinnost žalované provádět hlubší technické posouzení této argumentace (srov. závěry uvedené v bodě 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 337/2024-29).
38. Soud tedy hodnotí zjištění správních orgánů v souvislosti s tvrzeními žalobkyně jako plně dostačující a respektující zásady správního řízení. Žalobkyně totiž důvodně nezpochybnila, že by výrobky nebyly způsobilé pojmout přímo na svém těle zákonem požadované informace.
39. Žalobkyně dále namítala, že neohrozila žádný zákonem chráněný zájem, neboť výrazným způsobem hračky ošitkovala. To, že spotřebitel štítky vyhodí, nemůže jít k tíži žalobkyně. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Právní úprava (§ 4 odst. 3 a 4 nařízení vlády a

evropská směrnice) totiž nevychází z toho, že identifikační údaje výrobku a údaje o výrobcí postačí uvést jakkoli, nýbrž stanoví i způsob, jakým mají být tyto údaje na hračce umístěny. Smyslem této právní úpravy není pouze poskytnout spotřebiteli informaci v okamžiku koupě, ale zajistit, aby údaje zůstaly identifikovatelné i po uvedení do oběhu, a to pro účely následné kontroly, dohledatelnosti původu výrobku, přijetí nápravných opatření či případného stažení výrobku z trhu. Uspokojivé značení hraček přímo na jejich těle není samoučelné, naopak jsou tyto zákonné požadavky kladeny na výrobce a distributory proto, aby nebyl popřen hlavní cíl směrnice 2009/48/ES, a to bezpečnost hraček pro děti. Je žádoucí, a požaduje tak nařízení vlády a zmíněná směrnice, aby sama hračka příslušné údaje obsahovala. Je totiž zcela předvídatelné a běžné, že zákonem chráněný zájem by byl ohrožen, neboť lze logicky předpokládat, že obal nebo připojený štítek nebývá po vyjmutí hračky dlouhodobě uchováván. Právě proto právní úprava dává přednost uvedení údajů přímo na hračce, a pouze výjimečně připouští jejich umístění jinde.

40. Nelze proto přisvědčit žalobkyni, že případné odstranění či vyhození štítku spotřebitelem je okolností stojící mimo její odpovědnost. Naopak právě s touto běžně předvídatelnou okolností právní úprava počítá, a z toho důvodu ukládá, aby identifikační údaje byly zásadně umístěny na samotné hračce. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně svým jednáním zákonem chráněný zájem ohrozila. Byť štítky mohly dočasně poskytovat určitou informaci při prodeji, nezajišťovaly trvalou identifikovatelnost výrobku v rozsahu předpokládaném právní úpravou.
41. Žalobkyně též v replice odkázala na sdělení žalované ze dne 18. 7. 2024, č. j. ČOI 85586/24/O100. Soud ho jako důkaz neprováděl, neboť s jeho obsahem byli oba účastníci řízení seznámeni (ze své činnosti i na základě přeposlání soudem) a na jednání netrvali (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaná v tomto sdělení sice uznává, že podobná jednání mají nižší společenskou nebezpečnost, a deklarovala, že v případě bagatelních nesrovnalostí týkajících se umístění požadovaných informací mimo výrobek bude věc primárně vyřešena se subjekty neformální domluvou. Soud nicméně, i s přihlédnutím k názorům správního orgánu vyjádřených v tomto sdělení, dospěl k závěru, že samo o sobě nezakládá žádné legitimní očekávání pro žalobkyni ve smyslu, že nebude za přestupek za žádných okolností postihována. Samotné toto jednorázové sdělení třetímu subjektu není svou formou a obsahem natolik autoritativní, že by zakládalo správní praxi, neboť nepředstavuje individuální správní akt ve vztahu ke konkrétní věci, ve které by zakládalo jakékoliv povinnosti. Navíc je v něm uvedeno, že v případě recidivy při porušování povinností týkajících se značení, se dá předpokládat, že k postihu budou správní orgány přistupovat. Žalobkyně přitom již byla v minulosti sankciována (str. 6 napadeného rozhodnutí, str. 7 prvostupňového rozhodnutí, výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, čj. 7 As 337/2024-29). Nelze tedy na základě tohoto sdělení přisvědčit argumentaci žalobkyně, že žalovaná porušuje zásadu legitimního očekávání a nepostupuje podle tohoto sdělení, postihuje-li žalobkyni za přestupek.
42. Žalobkyně také konstatovala, avšak bez uvedení bližších souvislostí, že bylo narušeno její právo spočívající v zásadě legitimního očekávání. K tomu však nelze než konstatovat, že takto obecně formulovaná námitka nevyvrací přijaté závěry správních orgánů o přestupku žalobkyně, neboť žalobkyně neuvádí žádné konkrétní případy, ze kterých by dovozovala jí očekávané rozhodnutí. Neuvádí blíže, jak žalovaná porušila zásadu legitimního očekávání, pokud žalobkyni sankcionovala. Obecná tvrzení o množství jiných kontrolovaných případů

bez jejich konkrétní identifikace v zásadě nepostačují k prokázání ustálené správní praxe zakládající legitimní očekávání. Žalobkyně sice tvrdila, že probíhaly kontroly u velkého počtu dalších dotčených subjektů, kterým pokuty uloženy nebyly, avšak takové tvrzení není ničím konkrétním podloženo. Žalovaná přitom racionálně odůvodnila postih inkriminovaného jednání žalobkyně a nic nenaznačuje tomu, že by se dopustila odklonu od své ustálené správní praxe. Vzhledem k tomu, že „ustálenou správní praxi“ žalobkyně v konkrétních obrysech nespécifikovala, postačilo, že žalovaná konkrétní jiné rozhodování v těchto věcech sama nevyhledávala. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je otázka správní praxe otázkou skutkovou, *kterou je třeba před správními soudy dokazovat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Proto byl stěžovatel povinen konkrétní rozhodnutí označit či dostatečně určitě specifikovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, nebo ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018-99), srov. též bod 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2025, č. j. 7 As 337/2024-39.* Pro úplnost lze uvést, že zásada legitimního očekávání přitom nezakládá bezbřehou garanci toho, že zavedená správní praxe se nebude měnit za žádných okolností. Ze sdělení ze dne 18. 7. 2024, č. j. ČOI 85586/24/O100, navíc vyplývá, že v některých případech (recidiva) bude sankcionování namísto, ani tento dokument proto tedy správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání konkrétního výsledku kontroly pro žalobkyni v žádném ohledu neformuje.

43. Soud rozumí náhledu žalobkyně, která je postihována ve věcech, které sama žalovaná považuje víceméně za takové nesrovnalosti, kdy v některých případech bude postačovat jejich vyřešení formou domluvy. Nicméně soud shledal naplnění všech znaků skutkové podstaty a neshledal v rozhodnutí správních orgánů jakoukoliv nezákonnost. Žalobě tak nemohl vyhovět. Závěrem soud shrnuje, že skutkový stav byl zjištěn natolik uspokojivě, aby bylo možno dospět k závěru o spáchání přestupku, a to za respektování zásad správního řízení. Soud též doplnil nad rámec nutného, že stanovení pokuty ve výši 2 000 Kč je s ohledem na souvislosti daného případu minimální sankcí a odráží menší závažnost spáchaného přestupku.

VI. Závěr a náklady řízení

44. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu